

kunne blive enig om, hvorledes Ændringen da skal være. Jeg skal derfor ikke opholde mig yderligere derved.

Til det ærede 7de kongevalgte Medlem (Estrup) skal jeg sige, at det forunder mig ikke, at det ærede Medlem tager Ordet her mod Bestemmelsen om Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning. Det ærede Medlem har jo mere end noget andet Medlem og mere end nogen anden Mand her i Landet været knyttet til Oprettelsen af denne Befæstning. Men det ærede Medlem kan ikke i Virkeligheden hævde, at vor Neutralitet ikke er ligelig eller vil blive betragtet som ligelig, selv om den her foreslaaede Foranstaltning finder Sted. Det er og bliver kun en Paa-stand fra det ærede Medlems Side. Thi København er lige saa lidt som det øvrige Sjælland uforsvaret med den Ordning, som her foreslaas, naar den træder i fuld Kraft om de 12 Aar. Vi skulle hense til, at medens Flaaden nu ligger i en saadan Tilstand, at den ikke til nogen Nytte kan komme udenfor Øresund, vil den fremtidig kunne tage virksom Del i et Kystforsvar. Vi skulle tage Hensyn til, at Kystforsvaret styrkes og forbedres betydeligt ved de anlagte Kystforter. Og endelig og i sidste Linie maa vi særlig tage Hensyn til, at Hæren faar en betydelig Udvikling. I dette Øjeblik, med den Forsvarsordning, vi have nu, og som det ærede Medlem har været knyttet saa stærkt til, er Forholdet i Virkeligheden det, at vi slet ikke kunne fyldestgøre de Forpligtelser, et neutralt Land maa paatage sig, idet vi kun kunne bringe et nogenlunde Forsvar til Stede paa et enkelt Punkt i hele Riget, medens Resten maa henligge saa godt som ganske forsvarsløst. I Virkeligheden er Tilstanden den, at vi med den nuværende Ordning kunne gøre Regning paa altid eller saa godt som altid at kunne faa vor Neutralitet brudt, medens der dog er nogen Ud-sigt til, naar vi faa den Ordning, som her foreslaas, at vi paa fyldestgørende Maade kunne opfylde de Forpligtelser, Neutraliteten paalægger os. Jeg tror, det vil blive mere og mere klart for Folket, efterhaanden som vi komme ud af den noget bitre Kamp, vi staa i i Øjeblikket, og Sinden falde noget til Ro og navnlig blive roligere for Overvejelser. — Disse Bemærkninger vilde jeg gerne gøre til det ærede Medlem, men jeg skal selvfølgelig ellers ikke gøre Forsøg paa at omvende det ærede Medlem; han har sin Betragtning, og den kan jeg jo lade staa, ligesom det ærede Medlem kommer til at lade min staa.

Piper: Jeg beklager, at man fra flere Sider har fraraadet at stemme for det af os stillede Ændringsforslag. Jeg har ikke hørt det begrundet hverken i de saglige Forhold eller i, at det af os stillede Forslag skulde bringe Staten uoverkommelige pekuniære Byrder. Den Afgørelse, som her træffes, maa altsaa være begrundet i et politisk Synspunkt, og jeg beklager meget, at man vil lade dette være afgørende overfor en Sag af saa stor Vigtighed.

Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) hævdede, at det var os herinde, der havde Ansvar, og at man derfor ikke skulde tale om de „ansvarlige sagkyndige“. Jeg skal ikke fritage det ærede Medlem for den Del af Ansvar, han vil komme til at bære, men der er ikke Tvivl om, at de Mænd, der skulle sættes i Spidsen og føre Hæren, ville føle det langt stærkere. Det ærede Medlem vil maaske ikke føle Ansvar for sin Afstemning i dette Øjeblik, men der kan i Virkeligheden komme en Tid, hvor han vil føle Ansvar, og det vil da blive tungt at bære.

Formanden: 1ste Medlem for 7de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Jeg synes ikke, at det ærede Medlem skulde sige noget til mig om mine Følelser med Hensyn til Ansvar. Det ærede Medlem kan være forsikret om, at jeg føler mit eget Ansvar i dette Øjeblik, saa jeg maa paa det bestemteste nedlægge Indsigelse mod Ytringer, der gaa i den Retning. Ellers vil jeg gentage, at i alle de Aar, jeg har staaet her, har jeg aldrig haft anden Opfattelse end den, at jeg personlig bærer Ansvar for alt, hvad jeg gør her i denne Sal, og jeg ved ikke rettere, end at det er Landstinget, der bærer Ansvar i dette Øjeblik for Afgørelsen i denne Sag og ingen anden. Jeg siger i al Almindelighed: Sagkundskab kan være meget god, udmærket god, naar den vil være tjenende og raadgivende, da sætter jeg megen Pris paa den, men naar den vil være Herre, være den øverste Myndighed, som der ogsaa er slaaet paa her, saa har jeg ikke nogen særlig Lyst til at befatte mig med den. Det er Lovgivningsmagten, der bærer Ansvar for, hvad der sker i disse Dage, den og ingen anden. Den saakaldte Sagkundskab, man taler saa meget om, kan og skal bære Ansvar for at benytte i paakommende Tilfælde det Vaaben, som vi nu en Gang have givet